

NAPLÓ 1912—1913*

CSÁTH GÉZA

Júl. vége felé történt, hogy két kis munkáslány keresett föl. Az egyik megvizsgáltatta magát, a másik csak gardírozta a beteget. A kísérő — B. Bözsi — már hetek óta feltűnt nekem. Vézna, de édes termet, fitos orrocaska, egy Jolánka-arc — reá gondoltam, Jolánra, amikor megláttam, ilyen lehetett ő 16-17 éves korában —, emellett selymes, gyönyörű, szőke haj és fekete őzikeszemek. Az egész lány rendkívüli előkelő és festői jelenség, egy kis Melisande, egy kis mesebeli hercegnő vagy a tavasz tündére valami Max Klinger-féle giccses képről. — A következő nap, a második vizitjúknél visszatartottam és leültettem. Engedelmeskedett. Megcsókoltam. Hozzám simult. — „Jolánka, kis Jolánka” — surtotgam magamban, mintegy régi rögeszme hatásaképpen.

Aggódva és édesen nézett föl reám, s a gyönyörű szemei tele voltak könnyekkel. Kikérdeztem, megvizsgáltam, természetesen egy könnyű csúcsfolyamatot találtam 37,5 °C-os hőmérsékkel. Rögtön assycodilekúrát kezdtem vele, bár nem szívesen engedte az injectiót, de amikor komolyan megmagyaráztam neki, hogy fontos dologról: arról, hogy meg fogom gyógyítani, van szó: mégis egyezett a szúrások folytatásába, és pontosan bejárt. Nagyon lelkiismeretesen kezeltem, és az első JK-adagot sikerült remekül eltalálni. A hőmérsékei rögtön leestek, és a lázas állapot 2—3 órára szűkült. Elláttam pénzzel is, hogy legyen mit ennie, és pótolhassa a gyalázatos ebédeket, amelyeket Braunné nekik — a munkáspénztár tagjainak — penzióban adott. Így azután gyorsan javult, és mikor aug. közepe táján — azaz 3 heti kezelés után a fürdőből távozott, majdnem 6 kg hízással dicsekedhetett el, szint kapott, és seggecskéje láthatólag feszült a szoknya alatt.

Naponta 2—3-szor is bejárt hozzám. Segített a műszereket elmosni, mulattatott a pletykákkal, amelyek rólam és a szeretőimről keringtek a fürdőn.

Ebben az időben, júl. 28-án történt, hogy őt ölelve a teljes extasis állapotába jutottam. Ezt azonban nagy depresszió követte. E révén

* Második rész

elhatároztam, hogy beszüntetem a B használatát. Egyszerre és teljesen elhagytam a mérget két hétre, minden nehézség nélkül.

A délutánokat többnyire együtt töltöttük, 2-től 4-ig a mezőkön bojongva, kuplékat énekelve és pesti dolgokról csevegve. Már az első napok után láttam, hogy szűz. Hymene egyike volt a legszebbeknek, amit csak valaha láttam.

Ugyancsak aug. első napjaiban tűnt fel nekem egy szobalány, aki Charlotte-hoz hasonlított. Felhívtam szobámba, és condosa segélyével rögtön megrohantam. Rémesen élvezett, de más alkalommal nem vettem igénybe, mert karjait túl vékonyaknak találtam.

Augusztus első felében történt, hogy megjelent rendelkezésemre egy nő: V. Emma. Meg akarta vizsgáltatni magát. Egész viselkedéséből, öltözködéséből, mindenből rögtön láttam, hogy miben fáradozik. Arca meglepő csúnyasága miatt azonban csak nevettem magamban rajta. Piszé és hegyes orra volt, mélyen ülő, világoskék szemei, pattanásos arcbőre tág pórusokkal, széles, nagy ajkai. A beszéde pedig hányaveti, tetszélgő. Előkelő ismeretségeivel rögtön előhozakodott. Azután elbeszélte házasságának történetét. Férje, aki Körmöcbánya egyik leghíresebb gavaléria volt, öngyilkossá lett. Valami vérbetegségtől — úgy látszik, a paralysistól való félelmében. Ezt különben nejenek pisze orra is megerősítette. — Az özvegy, aki nem tudta fedelni rendkívül potens hímjének phallosát, kevéssel a temetés után öngyilkosságot kísérelt meg. Mellébe lőtt. A golyó helyét meg is mutatta. Úgy látszik azonban, később reájött, hogy az élvezet tulajdonképpen más irányból is beszerezhető. Egyrészt onania, másrészt férfiak által. Arca elárulta azt is, hogy az előbbit sokkal sűrűbben frequentálja. A genitális vizsgálatnál meglepett a test szépsége, az introitus rózsaszínű, ajakszerű volta s szőke díszítés, a lábak karcsúsága és formássága. — A vizsgálat alatt váltig emlegette, mennyire restelli magát, ez azonban nem akadályozta meg, hogy a speculum bevezetésénél (melyekből csak a legkisebb szám ment be) nyíltan élvezzen. Én igen nyugodt maradtam. Felöltözött, recipét írtam, és elbocsátottam. (Mindössze egy csekély ondometritise volt, minimális váladékkal.)

Néhány nap múlva azonban újra fölkeresett. Új vizsgálat következett. Most már határozottan felfingerelt. Főképp pretenziivitásának természete, mely Charlotte-tal megegyezett, hatott reám. Az egész nő szemtelensége, imbecillitása, alantas volta, szegénysége (postatiszt leánya volt, szülei nyakán élösködött) és vágyakkal való telítettsége. Fürgén vetkőzött, fekete nadrágja keményen feszült rajta. Közben kibontotta nagy, hamuszőkeszín haját, mely egészen a térdéig ért. Jó lakkcipők és igen magas harisnyák voltak a lábain. Amikor széttette a combjait, megkérdeztem, hogy mikor közösült utoljára.

— Ó, nagyon régen! — mondta elfúló hangon, és szemei zöldes fényben csillogtak, egy kínos aggodalmat árulva el, hogy hátha most se.

— És mit szólna, ha én megtenném.

— Megengedném, volt a válasza, miközben arcát eltakarta, és az egész alhasa megvonaglott.

Condomot húztam, és ott, a harántágyon, állva támadtam. Ahogy csak tudta, felemelte kelyhét, hogy minél jobban szolgáljon nekem. Élvezetem jelentékeny volt, mert szemei vadul csillogtak, és egész rút lényé sajátos átalakuláson ment át, amely izgatott és bámulatba ejtett. Csupán a *csók hiánya* volt az, ami tökéletlenné tette az élvezést. Nem mertem csókolni, és nem is vágytam erre. Amint elkészültem, sértő gyorsasággal visszavedlettem orvosná, mert láttam, hogy ez a nő mennyire kéjeleg a megaláztatásban, kezelést adtam a porciójának, aztán felszólítottam, hogy sietve öltözzön, mert künn várnak. Rajongva dicsérte a kapott gyönyört.

— Mese, mese volt!

Azután elment. De előbb egy forró, rabszolganői csókot nyomott hájra és hátamra.

Ez a nő ettől kezdve még 4—5-ször keresett föl. Mindig csak egy hét múltánra rendeltem, és engedelmesen betartotta a terminusokat. A kék, amit véle éreztem, a továbbiakban még növekedett. Mindenféle pozícióban kipróbáltam, és sajátos, pokoli lényé ezekben a helyzetekben mindig valami új ocsmányul-vonzót tudott produkálni. Nyúlánk, de nem sovány termete, igen finoman modellírozott csípői és nagy vénuszdombja igen szépek voltak. És hozzá ez a pattanásos, torzult arc, a rózsaszín szájjakkal, amelyek úgy néztek ki, mint a nyers hús. Hanyatt fekvő helyzetben a térdeit egészen a válláig tudta felhúzni. Olyankor mindig kijelentette:

— Imádom, mert úgy összegyűr maga alatt.

Emellett állandóan bókokkal halmozott el, és az actus alatt is elfáyo-
lozott tekintettel halkán azt nyögte, hogy:

— Mesés, mesés, mese az egész!

Többször kért, hogy szerezzek neki állást a fővárosban, és engedjem meg, hogy legalább havonta 1-szer eljöjjön hozzám. Én azonban mindig kiterő válaszokat adtam; az ördögbe, egy nő, aki már egyszer öngyilkos volt, ez sok bajt csinálhat.

Mégse tudtam megakadályozni, hogy Budapesten párszor föl ne keressen. Az emberi természet példátlan gyengeségének rovására írom, hogy az egyik alkalommal sikere volt.

Szeptember végén vagy október elején történt, hogy egybeszabott, új és szűk princessruhában jelent meg, mely alatt, mint később meggyőződtem, csak inget és tricót nadrágot viselt. Ekkor engedtem a csábításnak. Fölhívtam, és hátulról, álló helyzetben, a tükör előtt végeztem el rajta a kegyetlenséget. Utána nagy levertség következett. Súlyos szemrehányásokat tettem magamnak, hogy hű kis Olgámat megcsaltam, s hozzá még

egy ilyen nővel. Egyébként így kombinálok ma is, hogy: ő könnyebben megbocsátana akkor, ha — mint ez esetben is — a nő messze alul marad a versenyben véle szemben. Csak azt óvakodnék neki bevallani, hogy ez az ocsmány bestia milyen intenzív kéjérzést tudott okozni. (Ha analizálom ennek az okát, a következőkre bukkanok 1.) Hasonlósága Charlotte-hoz, 2.) onanista múltja, 3.) kislánya, 4.) megvetettsége, 5.) ezzel szemben szemtelen hányavetisége, 6.) pattanásos, csúnya arca és kitűnő alakja mint kontraszt, 7.) felkínálkozása, azaz szemérmetlen kéjvágya.)

Augusztus első felére esett B. Bözsivel való kis viszonylatom további kialakulása. Eddig nem akartam a leánykát bántani, mert sajnáltam, most azonban mind jobban vágytam reá, hogy szűz kis kelyhét occupáljam. Aug. 8-án történt, hogy levetkőztettem vizsgálás céljából, körülményesen megnéztem hymenét, és teljesen hibátlannak találtam.

— Engedd meg, drágám, mondtam, hogy magamévá tegyelek.

— Nem, semmi esetre, mondta, ki van zárva.

A hang arroganciája és kihívó volta felbosszantott. Lefektettem és sans condome hamarosan behatoltam. Kéjesen, mint amire már régen várt, fogadta rohamomat. Mint egy kis bárány, adta át magát, tüzelő szemekkel, és csak a forma kedvéért esengett.

— Ne bánts, drága édesem, ne bánts, tönkretesz, istenem, ne bántsi!

Emellett azonban forrón ölelt magához, és jól láttam, hogy fájdalmánál nagyobb az öröme. Hamarosan elértünk mind a ketten az extasis-hoz és csodálkozva néztünk egymásra. Gyenge kis vérzése volt, amit az erős vaselinezés és az a körülmény magyarázott, hogy nem hatoltam be durván, nem akartam teljesen széttépni a függőnyt, s megelégedtem azal, hogy félig bejutottam az ajtón.

Utána kissé megijedtem attól, amit csináltam. Mégis, egy gyenge, kedves kislány! Mi lenne, ha fogamzana. Ezek a kérdések tódultak fejembe, és többet a fürdőn nem bántottam az édest. Néhány nap múlva, amikor elutazott, ráerőltettem 30 koronát, elláttam tanácsokkal, bélyegekkel, hogy tudósítson az állapotáról. Később Budapesten hetenként fölkeresett további kezelés céljából, rendszeren vasárnaponként. Ilyenkor mindig megvendégeltem kávéval, narancssal, süteménnyel, és elénekeltem vele azokat a dalokat, amelyek a pesti éjszakából eljutottak hozzá. Muzikálítása nemegyszer bámolatba ejtett. Sokszor zongoráztam neki. A Lohengrin egy részleténél felkiáltott: — Milyen szép. — Értette a zenét. Órákig el tudott ülni a zongora mellett dalokat billegtetve, és harmonizálásukon fáradozva.

— Jaj, istenem, sóhajtotta, milyen kár, hogy nem tudom a másik kézzel hozzácsinálni!

A fürdőben, a zöld tükör női osztályán egy igen szép szolgáló, Schwaroz Anna vonta magára a figyelmemet, csaknem a saison eleje óta. Széles arc. Kreolrózsaszín bőr. Nagyszerű test, kökemény mellek.

Hatalmas izmok. Nagy, kék, karikás szemek. Vastagabbfajta ajkak és egy kissé görbe, kicsi madárorr.

Bizalmatlan, aggódó szűz volt. Csak hosszas birkózás után tudtam az ajkait csókra kapni. Ekkor azonban forrón átölelt, és visszacsókolt. Elbámultam; úgy csókolt, mint egy művésznője a szerelemnek. Tovább azonban nem sikerült jutnom. Párszor ígérte, hogy lakásomra feljön, de mindig megcsalt. Nem jött el. Végre sikerült egy vasárnap délután a rendelőmbé behívni. Itt szerencsésen lefeküdt a pamlagra, de a további természetes fejlemények kifejllesztése elé olyan akadályokat gördített, amelyek kétségtelenné tették, hogy kéjvágya jóval kisebb, mint aggodalma a szüzesség netáni elvesztése irányában. Kiengedtem tehát anélkül, hogy leszakasztottam volna. Elutazásom alkalmával azonban jelenkezett, bediktálta címét, ha Budapesten szolgálóra volna szükségem. Ebből láttam, hogy vágyam mégis hatott reá, és fölkelte benne azt az óhajt, hogy az enyém legyen. Kék szemű nő volt. Egy paraszt Lulu! Tehát biztosabb ellenértéket akart.

Egy szolgálói állással megelégedett volna.

Ugyancsak augusztusra esett egy másik, kis eset. W. Kitty egy Amerikát járt, szép leány, egy gépész jó módú özvegyének — kit köszvény ellen kezeltem — a leánya már hetekkel előbb finom, karcsú testével, nagy madárorrával, élénk madárszemeivel, furcsa és kedves madármozdulataival vonta magára érdeklődésemet. Teint-je remek rózsaszín volt, emellett szép, angolos frizurát, magas sarkú cipőt és szűk szoknyát viselt. A vendéglőben gyakran folytattunk élénk szembeszédeket. Kacér és vidám leánykának látszott. Kellemetlen érzésem volt, mikor megtudtam, hogy menyasszony. Mégis amikor anyját rendelésemre elkísérte, és kezét fogtunk, éreztem, hogy fokozottan viszonzozza gyenge kézzsorfításomat, és még az előszobaajtóból is mosolyogva visszanéz. Pár nap múlva a második emeleti lépcsőn találkoztam vele.

— Wohin gehen Sie?

— Hinauf zum Mama!

— Warten Sie, bitte, ein wenig. Megfogtam ideges, fehér kezecskéjét. Megállt, arca kigyulladt a vér feltóduló pírjában, és szemeinek merev csillogása elárulta, hogy szabad mernem. Átöleltem és megcsókoltam. Mohón viszonzozta, és ajkaink 20—30 másodpercig nem váltak el. Ettől kezdve különböző ürügyek alatt (vizeletvizsgálatok anyja számára stb.) gyakran járt egyedül rendelőmbé. A flirt minden fajtát megengedte, de kelyhét megőrizte vőlegénye számára. NB., néhány nap múlva színről színre alkalmam volt látni ezt a kis kincsét. Mint menyasszony óhajtotta magát megvizsgáltatni. Hymenén repedéseket találtam. Faggatásomra bevallotta, hogy 8-9 éves kislány korában valaki elcsábította. A csábító azonban nem lehetett kifejlett férfi. Felhasználva ezt az adatot, igyekeztem rábeszélni, hogy ne vonja meg tőlem kezét, hiszen leendő férje már úgyse kapja őt szűzen! Kíváncsi voltam, vajon mennyire romlott. Inkább örültem neki (és ezt az amerikai erkölcs és nevelés akarat-

edző hatásának tartom), amikor határozottan megtagadta kérésemet. Emellett azonban kijelentette, hogy szeret, és mindig szeretni fog.

Elutazása előtt elhozta vőlegényét is. Egy csinos, jól öltözött, becsületes arcú fiú állt előttem. Kissé sovány, de egészséges. Azaz mégse teljesen. Egy csekély orthostatikus albuminuriát mutattam ki nála. Ezt azonban a lánynak nem mondtam meg, sőt a betegnek se. Később még egyszer találkoztam Kittyvel. Eljött, hogy anyját hazakísérje. Igen kedves volt, felkeresett, ingre vetkőzött nálam, ölelt, csókolt, és könnyes szemekkel távozott. 3 hó múlva esküvőjére meleg hangú német nyelvű sürgönyt küldött. —

Közeledett az aug. 18. Az a nap, amelyre kis Olgám érkezése volt kitűzve. Egész nyáron naponta leveleztünk, és hetenként telefonáltunk. (Édes, vágyó, hű hangját, amint Budapest felől a Drogeria kis szobájából repült felém, sohase fogom elfeledni.)

Ebben az időben újra visszatértem a méreghez. Főleg azért, hogy a veszedelmesnek ígérkező pásztoróráinknál hidegvért biztosítsak magamnak.

Aug. 18-án délben megérkeztek. Túlradó örömmel öleltem magamhoz az édes lányt, tulajdonképp már *majd egyéves* feleségemet. Ajkait csókolva éreztem, hogy mennyire hasonlíthatatlan az a kék, melyet ez a lány nyújt. A sok asszony, lány, akit professzionátus kedvteléssel végigcsókoltam a nyáron, együttvéve se adtak olyan nagyszerű örömet, mint ez a nő egyetlen csókjával. Fél óra múlva már átöltözve várt szobájában. Legutolsó együttlétünk óta pár kilóval meghízva, fekete színű, fehér pettyes batisztpongyolájában, övszerű kis fűzőjében szebbnek tetszett, mint valaha. Mohón egymás ajkainak estünk. Valósággal részegek voltunk a gyönyörtől, és szemeink könnyben úsztak. Atyját lekapcsolva hamarosan a park távoli utain sétáltunk egymást átölelve, feledhetetlen, boldog érzések közepette. A lehető leggyorsabban egymásba akartunk forrni. Fölkerültünk hát a fenyőerdőbe alkalmas hely után kutatva. Sajnos azonban nem sikerült találni megfelelő bozótot, már csak azért sem, mert nem akartunk az apában gyanút kelteni.

Egy kellemetlen incidensben is volt részünk. A fűben ti. én egy hatalmas lófejcsontvázra akadtam. Nagyon megörültem neki, mert teljesen tiszta fehér volt. A férgek kifogástalanul megtisztították. Botomra fűztük, és hogy a szolga, akit érte kiküldeni szándékoztam, könnyen megtalálhassa, az erdei kis filagóriába vittük. Itt azonban egy utálatos iparos nejének látszó, ismeretlen nő tiltakozott az elhelyezés ellen. Sőt még tanítani is akart: „Nagyon csodálom, hogy orvos léte!”!... stb.

En erre kijöttem a sodromból.

— Ne csodálja, és ne oktasson engem, kikérem magamnak, hogy bármi módon kritizálni merje az én dolgaimat, ki van itt férfi hozzátartozója, hogy elégtételt kérjek az ön viselkedéséért.”

— Dr. Feketéné vagyok, és ott jön az uram.

Fekete úr, egy letört, nagy orrú, szájalmas, öreg fogorvos odaérkezett.

Már ismertük egymást. Most már tudtam, miért ágaskodott az ocsmány, kék szemű, szőke hajú, cselédszerű neje. Mert őt is már ismertem, de nem emlékezvén rá, nem köszöntöttem. Valószínű, hogy ezenkívül Olga szépsége, ifjúsága és mindkettőnk jókedve is kihívta aljas lelkének irigységét és bosszankodását.

Feketével nem boldogultam, otthagytam tehát, nem tudva, mit kezdjek, mert az első pillanatra egyenesen nevetségesnek tetszett ettől a szármalmas alaktól elégtételt kérni.

Este azonban megbeszéltem a dolgot Nozroviczkyval, a tb. főszolgabíróval, s miután Feketéné az „ez a hölgy” kifejezést is használta, a kihívás mellett döntöttünk. Fekete másnap *bocsánatot kért* segédeimtől, és én a jegyzőkönyvet fiókomba zártam.

Olgával estig sétálgattunk. Csak a délutáni rendelés idejére váltunk el 1 1/2 órára. Ez idő alatt érkezett a szép G-né levele (róla később szölok), melyben estére találkat kért. Azt üzentem, hogy ha csak lehet elmegyek, biztosat nem ígérhetek, mert vendégeim vannak.

G-nével később, sétánk alatt még aznap többször találkoztunk.

Igen aggodalmas volt az arca.

Este megérkezett Sándor. Sürgönyileg hívtam, hogy a kis társaságunkat nagyobbítsam, s ezáltal az egész ügyet a fürdői asszonyok és Braunné szemében nem a „menyasszony látogatása”, hanem „jó ismerősök találkozása” gyanánt állítsam be. Ez sikerült is.

Az első éjjel nem találkoztunk. Apja terve ugyan, aki két egymásba nyíló szobát akart: nem sikerült, azonban tanácsosnak látszott az óvatosság. Emellett én szerettem volna az első találkozást szabad ég alatt rendezni. Mégis éjfél tájban lementem és halkán kopogtam — megállapodás ellenére. Belülről azonban csak a drága lány mély lélegzése hallatszott. Visszamentem tehát a szobámba, és hamarosan mélyen aludtam.

Reggel 9 tájban találkoztunk a reggelinél. Olga világoszöld grenadin-pongyolát viselt, zöld selyemkendője a vállán, jó frizura, egészben kimosdva, üde, fiatal, szép, amilyenek tán még sohase láttam! Ozsonna után hamarosan sétálni indultunk, az apát magára hagyva a vendéglő nyitott teraszán. — Siettünk, és hamarosan a fenyőerdőben kutattunk megfelelő hely után. Már túlságosan izgatottak voltunk. Remek, szép, meleg reggel volt, de a fű még kissé harmatos. Olyan helyet kellett találnunk, amely lehetőleg védett, ahol nem kellett tartanunk meglepetésektől, s ahol a földet a fenyő száraz avarja borította. Ez nem volt könnyű, mert az erdőt nemigen ismertem. — Mint a menekülő Walsung ivadék, Siegmund, messze előresiettem, keresztülgázolva a ledöntött fenyőtörzseken, míg Olga, karján a kendőjével, a belső izgalomtól rogyadozó térdekkel csetelve-botolva követett. Végre megállapodtunk. Leteríttem a zöld kendőt, ő gyorsan lefeküdt, felemelve a szoknyáit. Érezte, hogy a kölcsönös, maximálisan nagy vágy feleslegessé teszi most azokat a szégyenkezéseket és tiltakozásokat, amelyeket egyébként sohase szokott elmulasztani. Elém tárult tiszta, feszes, csipkés nadrágja, jól simuló, át-

tört, magas harisnyája. A harisnya és nadrág határán a kétujjnyi, széles meztelen combszegmentum. A kis fűző keményen feszülő harisnyatartói azonban akadályozták a bemenetet. Ezeket tehát kikapcsoltam. Azután szétnyitottam a hófehér nadrágot, és szinte szédülve a harsogó örmé-
 érzéstől, simogattam meg pinácskájának szénfekete, dús szőrzetét. Ráfeküdtem és átöleltem. A nagy izgalom miatt pár pillanatig várjunk kellett, de amikor gyengéden megsimogatta a paripát, az engedelmesen ágaszkodni kezdett, és a gátlások az első frictiók után csaknem teljesen megszűntek, a továbbiakban pedig végképp eltűntek. Isteni gyönyör volt ez az ölekezés az illatos fenyvesben, remek, napos reggelben, azúrkék ég alatt. És talán ugyanekkor erkölcsi öröm; mert rettenetes volt az a gondolat, hogy szegényke talán anélkül fog visszautazni, hogy egyetlenegy-
 szer is áldozhattunk volna szerelmünknek. Lassan sétálva, karonfogva, csókok között tértünk vissza a fürdőtelepre. Hogy hosszas elmaradásunkat még jobban indokoljuk, a kertésznél cserépvirágokat vásároltunk, és kézben vittük őket haza. Ily módon atyja figyelmét a kissé gyűrött szoknyáról is jobban elterelhattük, mert a kendőt nem lehetett takarásra használni. Az bizony átnedvesedett a harmattól és az ondótól.

A délelőtti igen jól töltöttük. Míg rendeltem, a kedves Sándor foglalkoztatta Olgát, és ugyancsak ő önfeláldozó módon hagyott magunkra bennünket, amikor megérkeztem. Arra gondoltam, hogy sohase fogom tudni méltóan meghálálni ezt a jóságát. Délután röviden értesítem az apát, aki ezt nagyon várta, hogy milyenek jelenleg a házasság chance-ai, azután ismét a parkba vonultunk bolyongani. A gyengédség mindkét részről szinte túlaradó volt, és a nyári távollét lyrai eseményeinek felsorolásában mindketten kifogyhatatlanok voltunk. Olga mindjárt első sétánk alkalmával még előző napon előállt a kérdéssel:

— Fiacskám, őszintén mondd meg, hogy megcsaltál-e?

— Hogy gondolsz ilyet, fiam! — mondtam, de nem igazi meggyőző erővel.

— Jaj istenem, nyafogott kedvesen arcomat vizsgálva, már látom, hogy megcsaltál, valld be, én megbocsátok, te férfi vagy, valld be, édes drágám!

De nem vallottam semmit, hanem amint csak kívánta, megesküdtem, hogy hű voltam hozzá.

Este korán feküdtek, hogy a reggeli felkelés ne okozzon nehézségeket. Apja, úgy látszik, azt tartotta, hogy a proponált „parthie de lune” alatt akarjuk megbeszélni az éjszakai teendőket, s ezért nem egyezett bele a sétába. Így azután elváltunk. Sándorral még jártunk egy nagyot csevegve és cigarettázva, majd 10 óra tájban mi is feküdni mentünk. Én átöltöztem a kipróbált módszer szerint. Gumitalpú cipő, bő, szürke, puha hálóing (mellény nélkül), harisnya és sapka volt minden ruhám. A condomot mellőztem, de a vaselint nem feledtem el. 3/4 12 tájban, miután a csikorgó lépcsőkön lehető zajtalanul lelopóztam az első emeletre, és atyjának hortyogását konstatáltam, bekopogtam az édeshez. Hamaro-

san csikorgott a kulcs, s én gyenge, kellemes izgalommal beléptem. A szobában csak gyertya égett. Olga az ágyon ült egy vékony batisztin-gecskében, amelyet telt idomai most még az ismert mértéknél is jobban kitöltöttek. A vállakat csak egy vékony szalag képezte. (Ezeket az ingeit nagyon kedveltem. Sajnos, csak 3 darab volt belőlük.) A frizuráját újra csinálta meg erre az alkalomra. Kagylókat viselt kétoldalt, és a fejtetőn erősen lesimította a választékból kiindulólag. Ez a nekikészülés valami édes szemérmetlen asszonyos zamatot adott lényének. Egy reneszánsz nőnek éreztem. Szép karjaival eltakarta az arcát, és derekát rázta az izgalom. Bezártam az ajtót, és gyorsan levetkőztem. Hamarosan a csókok özönébe merültünk. Mikor hozzámsimult ebben a félmeztelen, nemesen ingerlő állapotban, a harsány, meleg boldogság öntött el. Ő, szegényke, egészen mást érezhetett. Fogai vacogtak; tisztán lehetett hallani ritmikus összeverődésüket, teste reszketett és libabőrös volt. Én azonban elfedtem a kulcslyukat, lefektettem őt a kanapéra, és hamarosan feloldottam varázsvesszőmmel a félelem kínja alól. Éreztem, hogyan nyugszik meg karjaiban, melegszik meg a bőre, hogyan szűnik meg teljesen hideg rettegése, hogy helyet adjon a forró, észvesztő, drága kénynek, az ifjúság és szerelem eme legszebb, legvirulóbb gyermekének. Hamarosan eljutottunk az extasis pillanatáig. Még öt-tíz percig sustogva beszélgettünk, biztosítva egymást örökös szerelmünkről, azután tekintettel a helyzetre, amely állandóan aggodalmas és félelmes volt, nemsokára távoztam. Atyja ti. aznap nagyon emlegette, hogy éjjel is akkor tud felébredni, amikor akar. Erre való tekintettel, meg arra, hogy kis feleségemnek másnapra ki kellett aludnia magát, és harmadszor, mert nem lévén trainingben, a herém fiziológiai szabály szerint lassabban működtek, úgyhogy egy újabb élvezetteljes copulatiót csak 3/4—1 óra múlva várhattam: tehát forró csókok és ölelések után elhagytam a szobát. Ha az előző napokban és hetekben, felhasználva a kínálkozó asszonyok egyikét vagy másikat, rendszeres, naponkénti coitusokat végeztem volna, akkor most tömegesebb örömeket okozhattam volna kis Olgámnak. Vajon megbocsátotta volna-e az édes, ha így cselekszem az ő érdekében, az ő kedvéért és mindkettőnk élvezetének fokozása céljából. Azt hiszem, hogy nem.

Nagyszerűen aludtam reggelig, amikor parancsom szerint a portás felköltött. Sietve öltöztem, hogy együtt reggelizhessem Olgával. Még szobájában találtam, az egész helyiség tele volt még az éjjeli események illatával, emlékeivel. A reggelinél kedvesen emlegette, hogy itt marad, vagy visszaszökik, és nagyon sok örömet szerzett nekem kedvességével. A vasútnál még utánaugrottam a kocsiba, és a szűk folyosón jól öszszecsókoltam, azután szontyorodottan tértem vissza rendelőmbé Sándorral, honnan nemsokára fürdeni mentünk.

A fürdésnél sokat beszélgettünk a nőinkről, a házasságról, ennek eshetőségeiről, a követendő szabályokról stb. Közben megzavartak ben-

nünket Braunné, a bérlőnőnek kis rokonai, ausztriai Zs. lányok feszes fürdőruhákban. Ezek közül az egyik nagyon tetszett neki. Frida Szeinlich nevű. Kék szemű, görög orrú, nagy homlokú és kitűnő formájú lány, aki őt Tiegarmann Sophie-ra, volt újfűredi szerelmére emlékeztette. Összehoztam őket, de nem nagy eredménnyel. A lány pretensivitása miatt Sándor nem tudott támadáshoz jutni. — Később a saison legutolsó napjaiban én kísérleteztem több délutánon át unalmamban és német nyelvgyakorlás szempontjából ezzel a Fridával. Azt elértem, hogy egyedül messze az erdőbe eljött velem sétálni, amit kezdetben sehogy se akart. Megtettem azt vele, amit pl. Szidivel is — s amit általában muzikális zsidó nőknél igen jónak tartok —, hogy elvittem őt egy templomba, és ott orgonáltam neki. Ez tetszett nemi értelemben is. Mint varázsló is bámulatba ejtettem őt. Kijelentettem, hogy tekintetéből jól olvasok, és tudom, hogy 11/2 év előtt szerelmes volt, csalódott, sokszor visszagondol a dologra, néha minden emóció nélkül, de néha igen keserű érzésekkel. El volt ámulva, bevallotta, hogy minden az utolsó betűig igaz, és esküdözött, hogy valakitől hallottam a dolgot. Az igazság az volt, hogy semmit se hallottam, de nagy óvatosságából, ami egy 19 éves lánynál, még ha kék szemű is, ritkaság, biztosan következtettem, hogy már megjárta. Esküdözött azonban, hogy soha senki meg nem csókolta. Kijelentettem, hogy én leszek az első. Úgy is történt. A lány azonban nem viselkedett melegen, kedvesen, talán észrevette, hogy nekem csak játék az egész, úgyhogy az egészet abbahagytam. Unokanővérei visszamondták nekem, hogy egész délutánokat sír a szobájában, én azonban nem békültem ki vele, és negligáltam, később mégis pár napra újra jónban voltunk, de mikor az újabb kis atakusnál is egész hasonlóan járt el, többé nem beszéltem vele. Megvetettem őt, mert láttam, hogy szeret. Sokszor odalopózott az ablakhoz, ha zongoráztam, és nézett hosszú percekig. Ha társasággal vacsoráltam, hasonlóképp kívülről, a teraszról figyelt, és unokanővérevel, Grete Loeff-fel, akiben szintén szerelmet kel tettem, csak rólam beszéltek. Ezt a szobaasszony súgta be, aki tanúja volt tárgyalásaiknak. Elutazásomkor mégis kezet nyújtottam neki. Hangja halk volt és könnyes. Valami vallomást vánt, valami ígéretet, bár a legcsekélyebbet — de csalódott. Azt mondtam, hogy sajnálom, hogy nem sikerült egymást megértenünk, és biztosra veszem, hogy az életben még találkozni fogunk.

— Aber wo, Herr Doktor, aber wo, kérdezte.

— Irgendwo, feleltem, so fühl ich!

Professzionátus élvezettel csináltam ezt, és nagy elégtételt éreztem, hogy a kék szemű női fajon bosszút állhatok úgy a magam, mint éppen ezt a lányt illetőleg — Sándor nevében.

Unokanővére, a fess, formás kis Olga-arcú, izmos, 17 éves Grete Loeff, bár hiányzott nála a kék szem, hasonló óvatos temperamentum volt. Néhányszor úgy alakultak a dolgok, hogy bizalmába jutottam, de

többet elérni nem sikerült, mint hogy erőszakkal megcsókoltam az arcát és a nyakát. A lány utána szidott, mint a bokrot, de kipirult arcából láttam, hogy a megaláztatásával kapcsolatban valami nemi örömet mégis érez.

(Folytatjuk)

